

Antoni Oliver

Els “paparazzi” han estat protagonistes d’alguna pel·lícula més que memorable, encara abans que fossin coneguts per aquest nom. El reporter de societat, preocupat per seguir les personalitats populars i les seves aventures, ha estat un motiu d’argument freqüent i ha deixat algunes obres memorables i d’altres perfectament oblidables. Començant per les primeres s’ha de fer una especial referència a *Historias de Filadelfia* (1940) tal vegada la primera en què la trama gira entorn a com s’obtenen unes fotografies robades. Aquesta història està basada en una obra de teatre de Philip Barry que Audrey Hepburn havia representat durant un any amb molt d’èxit. L’actriu va vendre a Louis B. Mayer els drets de l’obra i George Cukor va dirigir el film. L’actriu a la seva biografia (*Jo mateixa*) recorda com varen anar les coses. “Mayer m’havia dit que podia tenir a Jimmy Stewart. Vaig aconseguir Cary Grant. Es va fer tot amb les millors condicions, les més luxoses. El guió de Don Stewart va mantenir l’humor i la qualitat delirant de l’obra. Durant el rodatge ens va visitar tota classe de gent. Fins i tot va venir Noel Coward que va contemplar una de les grans escenes de Jimmy. George -el director George Cukor- va ser un gran ajut tant per Jimmy com per Cary. Per a mi va estar perfecte. Era un director meravellós i aquests eren els seus materials ideals. Fer una comèdia bona és molt divertit. Tots varem ser nominats i Jimmy va guanyar el premi”. La veritat és que es poden creure aquestes paraules de Hepburn. Tots els actors fan unes interpretacions supèrbies. La senyoreta Tracy Lord (Audrey Hepburn) s’ha de casar i la revista *Spy* vol robar el reportatge de la boda. S’infiltra a la casa el periodista Stewart i la fotògrafa Ruth Husser amb l’ajut de l’exmarit de la senyoreta Lord, paper que fa Cary Grant. Al final la núvia es casa de nou amb l’exmarit, els periodistes, que són absolutament desmanyotats per tot -a Stewart l’enganxen robant un encenedor- acaben enamorats de la família i fins i tot fan de padrins de boda. En definitiva, una comèdia divertida, absurda, amb interpretacions memorables i una frase

d’Steward també per recordar “un whisky sempre anima”.

Aquesta pel·lícula va tenir una segona versió dirigida per Charles Walter el 1956 amb el títol de *High Society* i entre els seus protagonistes destaquen Grace Kelly i Frank Sinatra. No és una pel·lícula dolenta, però, en tot cas, no té l’encant de la primera versió ni el talent dels actors ni del director, encara que ni un ni altres són dolents.

Vacaciones en Roma (William Wyler, 1953) té com a protagonistes a Audrey Hepburn i Gregori Peck. Aquí sí que hi ha, com en el cas d’*Historias de Filadelfia* unes interpretacions brodades. Audrey Hepburn està molt bé, amb una mirada absolutament enamorada, en part se suposa gràcies a uns oportuns “negronis” que el director William Wyler -sens dubte un dels clàssics, basta recordar també *Los mejores años de nuestra vida* -li feia beure a la protagonista. La pel·lícula és un conte de fades. Té també una interpretació memorable de Gregory Peck, actor que es troba entre els més grans, i una realització perfecta, dintre del millor Wyler, que sempre sap transmetre emocions, descriure situacions, i fer que els actors estiguin bé. L’argument també gira entorn de la consecució d’un reportatge fotogràfic de la princesa Ana. Gregory Peck es troba per casualitat amb la princesa a casa seva. Veuem el reportatge a una revista i, a la fi, no es capaç de traïr el seu amor per la princesa i no fa el reportatge, però no es poden casar i tenir un final feliç per raons d’estat. El guió és obra de Dalton Trumbo, encara que no el va poder signar per raons polítiques i és una història increïble, ben contada, i perfecta per passar una estona més que agradable.

La dolce vita, (Federico Fellini, 1959) és la pel·lícula on s’encunya el terme “paparazzi” que ve del personatge del fotògraf Paparazzo. L’indiscutible protagonista és Marcello Mastroianni. Encara que la pel·lícula no ha envellit molt bé, té algunes escenes memorables. Per exemple la roda de premsa d’Anita Ekberg, exhuberant actriu noruega que està esplèndida en aquesta pel·lícula. Els periodistes demanen en un interrogatori delirant “És veritat que es banya nua en aigua gelada cada dematí?”, li agraden els homes amb bar-

ba?”, “Com va arribar al cinema?” I la resposta genial: “Perquè descobriren que tenia talent”, diu ensenyant uns pits grandiosos. Ja és mítica l’escena del bany d’Ekberg a la Fontana de Trevi. Mastroianni en el seu llibre de memòries (*Mi ricordi, si, io mi ricordo*) té unes paraules absolutament amables del rodatge de *La dolce vita*. Diu Mastroianni: “Tal vegada de la meua vida d’actor i també de la meua vida com a home, el període més hermós varen ser els sis mesos de rodatge de *La dolce vita*”. Segueix: “Per a Fellini rodar era un joc, una festa contínua. A *La dolce vita* no hi havia horaris. No s’aturava fins que Fellini estava esgotat. En una ocasió rodarem tota la nit a Via Veneto. Marcello què fem? -deia Fellini- Anem a prendre un desdèjuni al cafè de París. Anem a jeure? -preguntava jo- A jeure?, deia Federico, anem a l’aeroport, cridarem al comandant de l’helicòpter que et du al principi de la pel·lícula i volarem sobre els terrats plens de dones. No s’aturava davant res. Mai he vist ningú amb tant poca vergonya.

La dolce vita va ser una pel·lícula de molt d’èxit i volia ser un gran fresc sobre la societat romana a una època molt determinada, l’època dauada d’aquesta classe social ociosa que és plasmada en les revistes, en paper setinat. Sobretot va representar la consagració de Marcello Mastroianni i un dels papers primers d’Ainouk Aimée (una de les amigues de Marcello a la pel·lícula) abans que es fes famosíssima amb *Un hombre y una mujer*.

Entre les pel·lícules oblidables que tracten el tema dels paparazzi hi ha *Corazón de papel* amb Patxi Andion com a protagonista, dirigida per Roberto Bodegas el 1982. És una dels pocs casos que el cinema espanyol tracta el tema dels paparazzi. Les mostres més recents de cinema sobre paparazzis, algun film italià de caràcter pornogràfic agafant com a excusa les indiscretes fotografies de Daniel Ducruet, ex d’Estefania amb motiu d’això, a la piscina passant-ho bé amb una ballarina d’estriptís. No cal dir que els dos darrers exemples de pel·lícules sobre paparazzi no són del tot memorables, però, hi ha d’haver de tot. □